

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **B.Sc. P. H.**, v řízení zastoupeného JUDr. Milanem Zábržem, advokátem se sídlem Veveří 57, Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem 28.října 117, Ostrava, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11.2.2013 č.j. MSK 164967/2012, ve věci opožděného odvolání,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 11.2.2013 č.j. MSK 164967/2012 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci částku 18.692,73 Kč na náhradu nákladů řízení, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku, k rukám JUDr. Milana Zábrže, advokáta se sídlem v Brně, Veveří 57.
- III. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Ostravě **vrací** zaplacený soudní poplatek za předběžné opatření v částce 1.000,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo jako opožděné zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 3.8.2012 č.j. SMO/248874/12/Správ./Lk ve věci umístění stavby „Protihlukové opatření, sil. I/58 Ostrava – Nová Bělá“.

Žalobce v žalobě uvedl, že je účastníkem územního řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon) jakožto vlastník sousedního pozemku (p.č. X v k.ú. Nová Bělá). Správní orgán 1. stupně neidentifikoval žalobce ve smyslu § 18 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád), nýbrž jen označením žalobcova pozemku. Rozhodnutí bylo doručováno vyhláškou, žalobce se k ní však nemohl při vyhledávání svého jména dostat, když jeho jméno tam nebylo uvedeno a byl tam označen jen jako vlastník parc. č. X. Žalobce se o existenci rozhodnutí dozvěděl až dne 20.11.2012 při jednání u správního orgánu, dne 3.12.2012 podal odvolání, takže podle žalobce byla odvolací lhůta zachována. Dále žalobce namítal věcně proti územnímu rozhodnutí.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že oznámení o zahájení řízení ze dne 11.4.2011 bylo vlastníkům sousedních nemovitostí doručováno vyhláškou, žalobce je v rozdělovníku označen jménem, příjmením a adresou. Řízení bylo přerušeno usnesením ze dne 27.5.2011 z důvodu rozhodování v souvisejícím řízení o zrušení sjezdů na žalcův pozemek, také v tomto usnesení byl žalobce označen jménem, příjmením a adresou. Povolení o zrušení sjezdů bylo vydáno 30.11.2011, z odůvodnění vyplývá, že žalobce byl v tomto řízení aktivní, podával vyjádření. Ve věci zrušení sjezdů rozhodlo ministerstvo dopravy k žalobcovu odvolání dne 18.5.2012 (rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce). Ve věci územního řízení bylo pokračováno pozvánkou k ústnímu jednání 28.6.2012, tam poprvé nebyl žalobce označen jménem, příjmením a adresou, nýbrž označením dotčeného pozemku. Pozvánka byla doručována vyhláškou, žalobce se jednání nezúčastnil. Dne 3.8.2012 bylo vydáno územní rozhodnutí, které bylo žalobci doručováno vyhláškou, žalobce tam byl označen jen dotčeným pozemkem. Dne 5.12.2012 podal žalobce odvolání s tím, že se o rozhodnutí dozvěděl až 20.11.2012 při jednání u správního orgánu, nebyl schopen dohledat rozhodnutí pod svým jménem a příjmením. Žalovaný odmítl napadeným rozhodnutím odvolání jako opožděné s odůvodněním, že správní orgán 1. stupně sice označil účastníky řízení podle § 85 odst. 2 stavebního zákona v rozporu s tehdy platnými předpisy, ale tato vady je formální, neboť žalobce měl možnost dohledat se podle označení pozemku, nešlo o opomenutého účastníka. Taková byla správní praxe u liniových staveb a tuto praxi vtělil později zákonodárce do stavebního zákona s účinností od 1.1.2013. Dále žalovaný poukázal na to, že

žalobce byl hlavním účastníkem ve smyslu § 27 odst. 1 správního řádu v souvisejícím řízení, kvůli němuž bylo územní řízení přerušeno, takže žalobce věděl, že ke zrušení sjezdů na jeho pozemek dochází v souvislosti s územním řízením o umístění protihlukové stěny, název stavby byl stejný v obou řízeních, žalobce mohl hledat i podle tohoto názvu.

Podle § 92 odst. 3 stavebního zákona ve znění do 31.12.2012, je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se územní rozhodnutí účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě. Účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 se doručuje územní rozhodnutí veřejnou vyhláškou.

Podle § 68 odst. 2 věty druhé, části před středníkem, správního řádu, účastníci, kteří jsou fyzickými osobami, se označují (v rozhodnutí – pozn. soudu) údaji umožňujícími jejich identifikaci (§ 18 odst. 2).

Podle § 18 odst. 2 věty druhé správního řádu, údaji umožňujícími identifikaci fyzické osoby se rozumějí jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého pobytu, popřípadě jiný údaj podle zvláštního zákona.

Mezi účastníky není sporu o tom, že správní orgán 1. stupně označil žalobce v rozhodnutí v rozporu s tehdy platnými předpisy. Úkolem soudu je rozhodnout, do jaké míry mohla mít tato vada vliv na žalobcova práva, jinak řečeno, zda obстоjí argumentace žalovaného v napadeném rozhodnutí.

Je pravdou, že s účinností od 1.1.2013 byl změněn § 92 odst. 3 stavebního zákona tak, že v případě doručování územního rozhodnutí veřejnou vyhláškou se v něm účastníci řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona identifikují označením pozemků a staveb evidovaných v katastru nemovitostí dotčených vlivem záměru. Je pravdou, že žalobce byl hlavním účastníkem v úzce souvisejícím řízení (o zrušení sjezdů), byl tedy časově orientován, věděl o přerušení územního řízení a o důvodu tohoto přerušení. To však nemění nic na tom, že žalobce – pokud měl snahu dozvědět se o pokračování územního řízení – logicky a v souladu s tehdy platným předpisem vyhledával rozhodnutí podle svého jména a příjmení. Po žalobci nebylo možno spravedlivě požadovat, aby činil i další kroky nad rámec takového vyhledání, tedy např. lustroval podle jiných kritérií, dotazoval se v určitých časových intervalech přímo úřadu atd. Také skutečnost, že v oznámení o zahájení územního řízení a v usnesení o přerušení byl žalobce označen řádně, v souladu s předpisy, nepochybně mohla vést žalobce k legitimnímu očekávání, že takto bude identifikován i nadále. Pokud tedy žalovaný zamítl žalobcovo odvolání jako opožděné a svou argumentaci vystavěl na tom, že si žalobce musel být vědom probíhajícího řízení a mohl vyvinout větší snahu o vyhledání rozhodnutí, není postup žalovaného správný ani spravedlivý.

Soud proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost v souladu s § 78 odst. 1 s.ř.s. a v souladu s § 78 odst.4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem, vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., když procesně úspěšný žalobce vynaložil náklady na zaplacení soudního poplatku 3.000,- Kč,

náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby po 3.100,- Kč a 3x režijní paušál po 300,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u jednání), cestovné právního zástupce k jednání soudu (Brno – Ostrava a zpět osobním automobilem, celkem 360 km, průměrná spotřeba nafty 4,9l/100 km, cena nafty podle vyhlášky 36,10 Kč/l) v částce 1969,20 Kč a náhrada za promeškaný čas 8 půlhodin x 100,- Kč, DPH 21%, celkem tedy 18.692,73 Kč. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Vzhledem k tomu, že soud nerozhodoval o návrhu na vydání předběžného opatření (podán 10.3.2015, ve věci rozhodováno 17.3.2015), vrátil žalobci soudní poplatek v částce 1.000,- Kč, který žalobce zaplatil, ač k tomu nebyl povinen (srov. § 4 odst. 1 písm. h/ a § 10 odst. 1 větu první zákona č.549/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 17. března 2015

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu